

Kreatív írás 1:

A titokzatos ajtó

Ehhez a feladathoz a trénerünk először felmutatott egy kulcsot, és megkérdezte, hogy szerintünk mit nyit. Ezt természetesen a feladat végéig nem árulta el, az ötletelést bemelegítésként használta. Ezután megkért minket, hogy hunyjuk be a szemünket és képzeljük azt, hogy a kulcs a kezünkben van és egy ajtót nyit. Innentől segítő kérdések mentén minden a fantáziánkra volt bízva:

1. Milyen az ajtó? Hogy néz ki?
2. Most nyisd ki az ajtót! Nehéz? Könnyű?
3. Lépj be az ajtón! Mit láatsz? Milyen szagot érzel? Mit hallasz? Hogy érzed magad?
4. Menj tovább! Mit láatsz? Milyen szagot érzel? Mit hallasz? Hogy érzed magad?
5. Most fordulj meg és lépj ki az ajtón! Mit találsz kinn?

Amikor ezt befejeztük, kinyitottuk a szemünket és leírtuk, amit elképzeltünk, figyelve a részletekre. Ezután felolvastuk a szövegünket.

Kreatív írás 2:

Az alábbi szöveg Robert Fulghum: *All I really need to know I learned in kindergarten* c. könyvéből származik. A pók szemszögéből kellett tovább írni a történetet.

THIS IS MY NEIGHBOR. Nice lady. Coming out her front door, on her way to work and in her “looking good” mode. She’s locking the door now and picking up her daily luggage: purse, lunch bag, gym bag for aerobics, and the garbage bucket to take out. She turns, sees me, gives me the big, smiling Hello, takes three steps across her front porch. And goes “AAAAAAAAGGGGGGGGGHHHHHHHHH!!!!” (*That’s a direct quote.*) At about the level of a fire engine at full cry. Spider web! She has walked full force into a spider web. And the pressing question, of course: Just where is the spider *now*?

She flings her baggage in all directions. And at the same time does a high-kick, jitterbug sort of dance—like a mating stork in crazed heat. Clutches at her face and hair and goes “AAAAAAAAGGGGGGGGGHHHHHHHHHHH!!!!” at a new level of intensity. Tries opening the front door without unlocking it. Tries again.

Dalszöveg használata

Az alábbi feladatot Tom Waits *Martha* c. dala alapján végeztük el.

1. Bemelegítés: A tanulók leírják, szerintük milyen szavak fognak elhangozni a dalban.
Brainstorming: Miről szólhat a dal? Kicsoda Martha? Milyen kapcsolatban áll a dalszerzővel? stb.
2. A tanulók megkapják az első versszakot szétvágva. Sorrendbe kell tenni.
3. Az első versszak meghallgatása után kialakul a helyes sorrend. Mivel most már vannak kulcsszavak, a tanulók újra közösen gondolkodnak azon, hogy milyen érzelmeket, történetet stb. tudnak társítani a dalhoz.
4. A tanulók megkapják a teljes dalszöveget szétvágva. Sorrendbe kell tenni a versszakokat, refréneket.
5. A teljes dal lejátszása, a sorrend ellenőrzése. Brainstorming.
6. Kreatív írás: az utolsó mondat használatával (vagy a nélkül) a tanulók egy újabb versszakot írnak, ügyelve a tartalomra, rímekre stb.

A dalszöveg:

Operator, number please, it's been so many years
Will she remember my old voice while I fight the tears?
Hello, hello there, is this Martha? This is old Tom Frost
And I am calling long distance, don't worry 'bout the cost
'Cause it's been 40 years or more now, Martha, please recall
Meet me out for coffee where we'll talk about it all

And those were the days of roses, poetry and prose
And, Martha, all I had was you, and all you had was me
There was no tomorrows, we'd packed away our sorrows
And we saved them for a rainy day

And I feel so much older now
And you're much older too
How's your husband and how's the kids?
You know that I got married too?
Lucky that you found someone
To make you feel secure
'Cause we were all so young and foolish
Now we are mature

And those were the days of roses, poetry and prose
And, Martha, all I had was you, and all you had was me
There was no tomorrows, we'd packed away our sorrows
And we saved them for a rainy day

And I was always so impulsive
I guess that I still am
And all that really mattered then
Was that I was a man

I guess that our being together
Was never meant to be
And Martha, Martha
I love you, can't you see?

And those were the days of roses, poetry and prose
And, Martha, all I had was you, and all you had was me
There was no tomorrows, we'd packed away our sorrows
And we saved them for a rainy day

And I remember quiet evenings trembling close to you